

ВРАЧКА

Баба Гана бѣше прочутата врачка на селото. Всѣки я познаваше и, когато имаше нѣкаква грижа или неприятностъ, обикаляше я. Дори отъ съседни села идваха при нея да имъ врачува. Баба Гана всичко знаеше, за всѣка болка цѣрь препоръчваше. Добри парици припечели тя отъ врачуване. Купи си и крава и конь. Стегна кжщата си, отгледа си децата, че мжжътъ ѝ отдавна забѣгна и вече не се върна да ги подири и споходи.

Една нощъ крадци се вмъкнаха въ кжщата на баба Гана и откраднаха кравата ѝ съ телето. На сутринтъя врачката бѣше изплашена и разтревожена. Вдигна децата съ виковетъ си и проглуши махалата съ оплакванията си. Ала ни отъ кравата, ни отъ телето се намѣри нѣкаква следа. Най-после баба Гана се запжти къмъ кметството да се оплаче на кмета и да поиска неговата помощъ.

Кметътъ я слушаше усмихнатъ. Той ѝ каза, когато тя свърши своитъ оплаквания и обвинения върху ония селяни, които подозираше, че сж я обрали :

— Бабо Гано, ти знаешъ и познавашъ всичко. Нали си врачка ? Защо си дошла при мене ? Гадай си на бобъ и познай, кой ти е открадналъ кравата !

Бабата наведе глава. Въ това време кметскиятъ помощникъ, който слушаше сжщо оплакванията на врачката, прибави :

— Не плачи, не се кахъри, бабо Гано. Отъ кждето ти е дошло, пакъ тамъ и отишло имането.

Бабата се замисли. Тя млъкна, разбра думитъ на помощника и престана да плаче. После каза виновно :

— Ахъ, грѣшна съмъ ! Богъ види отъ високо и навредъ. Той ме наказва. Азъ не за себе си го правихъ, а за децата . . .

Следъ нѣколко дня селяни намѣриха край селото свързана кравата съ телето. А баба Гана, засрамена, никому не врачува, никого вече не лъга, че му казва истината.

СНѢЖИНКИ

Падатъ бѣлитъ снѣжинки
на дружинки
и покриватъ двори, ниви
и градинки.

Хвъркатъ, носятъ се далеко,
падатъ леко
и децата по тѣхъ стжпватъ
плавно, меко.

— Падайте снѣжинки малки,
по пързалки,
вий сега сте на децата
зальгалка.

Славчо Ангеловъ